

TESSA BAILEY

*Secretly
Yours*

Vertaald door Betty Klaasse

AMSTERDAM · ANTWERPEN

Voor Kristy

Mijn beste vriendin, trouwe supporter en bevlogen pleitbezorger.

Bedankt voor tien jaar vol grappen en waarheden.

Op naar de twintig.

Woord vooraf

Ze zeggen altijd: schrijf over wat je kent. Met wijn en identiteitscrises ben ik maar al te goed bekend, dus *Secretly yours* past precies in mijn straatje. Drink bij dit boek vooral iets waar je blij van wordt, of dat nu een mooi gerijpte cabernet is of een milkshake. En zonder melodramatisch te worden: waar ik blij van word, dat zijn jullie, mijn lezers. Ik hou van jullie berichten, e-mails en socialmedia-posts. Ik hou ook van mijn stille lezers. Bedankt dat jullie me het vertrouwen geven om door te gaan met schrijven. Ook dank ik mijn geweldige trouwe redacteur, Nicole Fischer van Avon, Holly Rice-Baturin, de publicist van mijn dromen en een eeuwig zonnestraaltje, en de geweldige, zeer gewaardeerde Naureen Nashid. Veel dank aan mijn agent, Laura Bradford. Eeuwige liefde voor mijn man Patrick en dochter Mac.

Hoofdstuk 1

Hallie Welch vouwde het hoekje van de strippagina omlaag en spiedde door Grapevine Way. Tot haar teleurstelling zag ze dat opnieuw een groep mensen haar favoriete wijnwinkel Corked links liet liggen en in een rechte lijn op UNCORKED afliep, de nieuwe, opzichtige zaak in het pand ernaast die in de etalage reclame maakte voor proeverijen van wijn gecombineerd met pikante saus. De gevel van UNCORKED was metallic goud geschilderd, en schitterde zo in het zonlicht dat voorbijgangers zich gedwongen zagen de winkel in te vluchten om blindheid te voorkomen. Vanaf haar bankje kon Hallie achter de etalageruit de hypermoderne wijntaps zien, de kasten vol stinkkaas en de kassa die oplichtte als een flipperkast.

Het terrasje voor Corked met de gietijzeren tafeltjes met afbladerende witte verf was leeg en verlaten. Hallie zag nog voor zich hoe haar oma met een bescheiden glas cabernet aan het meest rechter tafeltje had gezeten. Voorbijgangers hadden Rebecca altijd gegroet. Ze vroegen haar welke bloemen er die maand bloeiden of wanneer ze hun bloembollen moesten planten. En hoewel ze altijd in een of andere bestseller verdiept was, schoof ze dan haar zijden boekenlegger met kwastjes tussen de bladzijden en schonk hun haar onverdeelde aandacht.

Bij de levendige herinnering zakte de krant in Hallies handen omlaag, tot die gekreukt op haar schoot lag. Op het terras voor UNCORKED was een dansvloer ingericht, en aan de balken hing een discobal. De discobal draaide de hele dag rondjes, de fonkelende lichtjes veranderden het winkelende publiek in zombies die liever wijn uit een automaat kochten. 's Avonds stond de houten planken-

vloer vol aangeschoten toeristen wier tassen volgeladen waren met walmende roquefort. Niemand dacht ook maar een seconde aan Corked. Niemand maakte zich er druk om dat de overenthousiaste nieuwkomers de naam bespotten.

Toen de winkel vorige maand opende, had Hallie medelijden gehad met het jonge stel uit het zuiden van de staat. Arme stakkers, die hun zuurverdiende geld in een gimmick staken. De trouwe inwoners van Napa, die traditie en gewoonten hoog in het vaandel hadden staan, zouden er geen voet binnenzetten. Ze had het goed mis gehad.

UNCORKED liep als een trein. Lorna, de lieve, oudere eigenaresse van Corked, nam als de schemering inviel zelfs niet meer de moeite om de kaarsjes op haar terras aan te steken.

Hallie keek naar het onbreekbare wijnglas in haar handtas. Ze was deze week elke dag naar Corked gegaan om wijn te proeven in een poging het zeltogende icoon te steunen, maar er waren krachtigere maatregelen nodig. Overdag wijn drinken was leuk, maar de dagen leken in elkaar over te vloeien, en vanochtend had ze haar autosleutels in de magnetron aangetroffen. De steun van een handjevol vrienden was niet voldoende om het lievelingsterrasje van haar oma overeind te houden. Het moest blijven. Er waren de laatste tijd al veel te veel herinneringen aan haar oma in de wind vervlogen, dus dat tafeltje moest blijven. Rebecca had Hallie er vanaf haar middelbareschooltijd elke zondagavond mee naartoe genomen en haar er de kunst van het tuinieren bijgebracht. Corked moest blijven.

Oké. In de aanval, dus.

Hallie sloeg de krant voorzichtig dicht en stak die onder haar arm. Ze scande de stoep om er zeker van te zijn dat er geen vrienden of klanten in de buurt waren en beende vervolgens kordaat richting UNCORKED. Aan weerskanten van de deur stonden twee potten met ficussen die indrukwekkend in de vorm van een ijs-hoorntje waren gesnoeid, maar het personeel van UNCORKED hoefde geen complimentjes te verwachten. Zelfs niet voor hun groene vingers. En als Hallie Welch, eigenaar van Becca's Blooms en de beste tuinier van St. Helena, zelfs toegewijde plantenverzorging

niet meer kon waarderen, dan wist je dat ze goed boos was.

Maar de planten waren nu niet van belang.

Ze bleef voor de deur van UNCORKED staan, keek naar de discobal en verschoof op haar rubberen sandalen.

Nu hebben we de poppen aan het dansen, zei de stem van haar oma ergens vanuit het hiernamaals. Hoe vaak had Rebecca niet een blik op Hallie geworpen en die woorden gezegd. Honderd keer? Duizend? Nu ze voor de spiegelende etalageruit van UNCORKED stond, zag ze dat haar gezicht inderdaad boekdelen sprak.

Twee rode, ronde vlekken op haar wangen.

Een vastberaden trek om haar kin.

Haar blik was... duivels.

Laten we het 'bevlogen' noemen.

Mevrouw Cross, de eigenaar van het koffietentje aan de overkant van de straat, kwam UNCORKED uit met een fles wijn van een of andere celebrity in haar hand en om haar hals droeg ze een papieren slabbetje met de opdruk SIP SIP HOORAY. Toen ze Hallie zag, bleef ze abrupt staan en boog schuld bewust haar hoofd. 'Ik weet niet wat me bezielde,' begon mevrouw Cross, en ze rukte vlug het slabbetje af. 'Ik had me uit beleefdheid aan hun applijst laten toevoegen en toen ik vanmorgen opstond... had ik een bericht over in chocolade gedoopte wijnglasranden, en mijn voeten hebben me als vanzelf hierheen gedragen voor de proeverij van drie uur.'

'Hoe was de wijn?' vroeg Hallie verslagen. Weer iemand overstag. 'Robuust met een afdronk van verraad, gok ik zo.'

Mevrouw Cross kromp in elkaar – en had het lef om een restje chocolade uit haar mondhoek te likken. 'Sorry, schat.' Ze glipte langs Hallie de stoep op, de wijnfles stevig vasthoudend. 'Ik moet gaan. Ik heb avonddienst...'

Hallie slikte en keek weer naar de discobal. Ze moest haar ogen dichtknijpen tegen de felle schittering.

Na absoluut geen ampele overweging pakte ze een stukje schors uit de pot van de dichtstbijzijnde ficus, ging op haar tenen staan en stak het in de motor van de discobal, waardoor het wangedrocht tot stilstand kwam. Vervolgens stooft ze ervandoor.

Oké, stoof is ietwat overdreven. Ze jogde ervandoor.

Al snel ontdekte ze dat ze er niet op gekleed was om de plaats delict van haar eerste daad van vandalisme ooit te ontvluchten.

Rubber sandalen waren bedoeld om in de aarde en het gras rond te ploeteren, niet om mogelijk door een smeris achterna te worden gezeten. Haar kleurrijke geweven schoudertas sloeg bij elke stap tegen haar heup, haar verzameling niet bij elkaar passende kettingen sprong uit solidariteit met haar borsten op en neer. In haar zak zat een blauwgroene scrunchie die ze had willen gebruiken om straks tijdens haar werk een hoge knot in haar blonde haar te maken. Moest ze dat nu doen, om het rennen te vergemakkelijken? Haar krullen wapperden uitbundig in haar gezicht, haar tuinschoenen piepten bij elke stap zo luid dat het gênant was. Misdaad loonde inderdaad niet.

Toen ze op de stoep voor zich een bekend gezicht zag, zakte Hallie bijna in elkaar van opluchting. 'Vraag alsjeblieft niet waarom, maar mag ik me in jouw keuken verstoppen?'

'Jezus, wat heb je nu weer uitgespookt?' vroeg haar vriendin Lavinia, donutkunstenaar van Britse komaf. Ze wilde net een sigaret opsteken, iets wat je op Grapevine Way in St. Helena niet vaak zag, maar ze liet haar aansteker zakken toen ze Hallie in een wirwar van kettingen, krullen en gerafelde spijkershorts op zich af zag stormen. 'Achter de staande mixer. Vlug.'

'Dank je wel,' bracht Hallie uit. Ze dook de koelte van de donutwinkel Fudge Judy in, snelwandelde langs een groepje starende klanten en duwde de klapdeuren naar de keuken open. Zoals geadviseerd verschanste Hallie zich achter de staande mixer en maakte van de gelegenheid gebruik om een knot in haar krullen te maken. 'Hallo, Jerome,' riep ze naar Lavinia's echtgenoot. 'Die berenkluwen zien er zalig uit.'

Jerome keek over de rand van zijn bril naar Hallie, klakte zacht en enigszins veroordelend met zijn tong en richtte zich weer op het versieren van zijn gebakjes. 'Wat er ook aan de hand is, laat mijn vrouw er dit keer buiten,' zei hij.

Hallie, die wel gewend was aan Jeromes knorrige, koele manier

van doen, salueerde naar de voormalige rechercheur uit Los Angeles. ‘Komt voor de bakker. Boodschap begrepen.’

Lavinia holde de keuken binnen, omgeven door de geur van gembercake. ‘Wat is dit nu weer?’

‘O, niets. Ik heb alleen de discobal van een zekere wijnwinkel onklaar gemaakt.’ Hallie liet zich zijwaarts tegen de muur vallen. ‘Er is nog iemand overgelopen. Mevrouw Cross.’

Lavinia keek ontzet, wat Hallie kon waarderen. ‘Die vrouw van de koffiebar? Wat een secret.’ Ze spiegelde Hallies houding, maar leunde tegen de rug van haar man in plaats van tegen de muur. ‘Goed, weet ik ook weer waar ik mijn middagkoffie nóóit meer ga kopen.’

‘De koffie waarvan je de helft wegmietert en vervangt door whisky?’ vroeg Jerome, wat hem een elleboog in zijn ribbenkast opleverde.

‘Ik wist dat je het zou begrijpen,’ zei Hallie terwijl ze haar hand naar Lavinia uitstak.

‘Natuurlijk.’ Ze trok een grimas. ‘Maar die dagelijkse wijnproeverijtjes bij Corked moeten stoppen. Ik heb gister met mijn beaujolaishoofd drie dozen donuts gratis weggegeven en tegen de postbode gezegd dat ik van hem hou.’

‘Oké.’ Hallie dacht terug aan hoe de discobal krakend tot stilstand was gekomen voordat ze ervandoor was gegaan. ‘Ik vermoed dat mijn alcoholgebruik een negatieve invloed op mijn gedrag heeft.’

Jerome kuchte – zijn versie van een lach. ‘En wat was je excuus vóór je elke dag een wijnproeverij bezocht?’ wilde hij weten. Hij draaide zich om en leunde met zijn rug tegen het metalen werkblad. Zijn diepbruine armen had hij voor zijn brede borstkas geslagen. ‘Bij de politie zouden we dit een escalatie hebben genoemd.’

‘Nee, toch?’ fluisterde Hallie vol afgrijzen, en ze greep het hengsel van haar tas beet.

‘Laat haar toch, Jerome,’ snibde Lavinia terwijl ze haar man een pets tegen zijn arm gaf. ‘Je weet toch wat Hallie doormaakt? En het is ook afschuwelijk dat mensen zich als lemmingen in UNCORKED storten. Het is veel tegelijk. Toch, schat?’

Lavinia's medeleven raakte Hallie. God, wat hield ze van haar vrienden. Zelfs van Jerome en zijn genadeloze eerlijkheid. Maar door hun vriendschap voelde Hallie zich soms als het enige krijtje dat ondersteboven in de krijtdoos lag. Ze was een negenentwintigjarige vrouw die zich achter een staande mixer verstopte omdat ze een discobal had gesaboteerd, en ze verstoorde de werkdag van twee normaal functionerende mensen. Haar telefoon trilde in haar tas; waarschijnlijk haar klant van half drie, die wilde weten waarom ze te laat was.

Het kostte haar een volle minuut om het trillende ding te vinden in haar overvolle tas. 'Hallo?'

'Hallo! Met Veronica van Hollis Lane. Was je nog van plan mijn voortuin vanmiddag te beplanten? Het is al vier uur geweest en ik heb zo een vroege eetafspraak.'

Vier uur? Hoelang had ze op het bankje naar *UNCORKED* zitten loeren terwijl ze deed alsof ze de *Nancy & Sluggo*-strip las? 'Geen probleem, ga gerust. Ik kom er zo aan.'

'Maar dan ben ik niet thuis om je binnen te laten,' zei Veronica.

Hallie deed haar mond open om iets te zeggen, maar sloot die vervolgens weer. 'Je tuin is toch buiten?'

'Ja, maar... Ik wil je op zijn minst ontvangen. Als de burens niet zien dat ik je ken, denken ze nog dat je een inbreker bent. En... oké, misschien hou ik graag een oogje in het zeil. Ik ben nogal een pietje-precies.' Daar kwam de aap uit de mouw. Het was Hallies grootste gruwel: een klant die haar op de vingers keek.

Haar oma had er een eindeloos geduld voor kunnen opbrengen, ze hoorde de wensen van de klant altijd rustig aan en leidde ze vervolgens met zachte hand richting haar eigen plan. Hallie was niet zo tactisch. Ze kon prachtige tuinen vol kleur en leven aanleggen – en dat deed ze ook. Door heel St. Helena. Ze had de naam Becca's Blooms gehouden, ter nagedachtenis aan haar oma, die haar als veertienjarig meisje onder haar vleugels had genomen. Maar ze werkte zonder plan. Ze voer puur op haar instinct.

Haar stijl was chaotisch, net als de rest van haar leven.

Het werkte prima. De chaos gaf haar iets te doen, bood afleiding.

Als ze de tijd nam om orde te scheppen, dan overweldigde de toekomst haar.

‘Hallie?’ snerpte Veronica in haar oor. ‘Kom je nog?’

‘Veronica, het spijt me,’ zei ze, en ze slikte. Ze hoopte dat haar oma in de hemel niet meeluisterde. ‘Het is eind juni, mijn agenda loopt over. Maar ik heb een collega die zeker iets prachtigs van je tuin kan maken. Hij is veel beter in het uitvoeren van andermans ideeën dan ik. Hij heet Owen Stark, je hebt vast weleens van hem gehoord. Ik zal hem meteen vragen je te bellen.’ Hallie beëindigde het gesprek.

‘Goed, ik heb een vrije middag. Ik denk dat ik maar eens een supermarkt ga beroven.’

‘Jat ook meteen een pakje peuken voor me, babe,’ zei Lavinia meteen. ‘En wat Rennies voor Jerome.’

‘Ik doe alles voor mijn handlangers.’

Jerome snoof. ‘Ik zal niet aarzelen je aan te geven,’ zei hij, waarna hij zijn berenklauwen begon te bestuiven met poedersuiker.

‘Dat doet hij heus niet,’ zei Lavinia geluidloos tegen Hallie.

Hallie keek haar vriendin grimmig aan. Maar ze kon wel begrijpen dat Jerome zich aan haar ergerde. Het was niet de eerste keer dat ze zich achter de staande mixer had verstopt. Nu ze erover nadacht... De vorige keer was nog geen maand geleden. Op de openingsdag van UNCORKED had ze in de stad een paar van hun flyers gepikt. Oftewel: ze had al haar afspraken afgezegd en was de hele stad afgestruind om ze weg te halen en van winkelruiten af te trekken. Tijdens de laatste etappe van haar missie was ze betrapt door een winkelmanager in een overdreven formeel tweed pak met een rond brilletje. Hij had haar een paar straten achtervolgd.

Ze moest ophouden zich zorgen te maken om dingen die ze niet kon veranderen. Als het opgroeien met een moeder die zich nergens kon settelen haar iets had geleerd, dan was het dat verandering onvermijdelijk was. Dingen, mensen en zelfs tradities konden elk moment in rook opgaan. Maar haar oma liet ze zich niet afpakken. Haar oma was haar kompas in het leven. Welke richting zou Hallie op gaan zonder haar?

Hallo toverde een glimlach tevoorschijn. ‘Oké, ik zal jullie met rust laten. Bedankt dat ik me hier mocht verstoppen.’ Omdat ze zichzelf kende, kruiste ze haar vingers achter haar rug. ‘Ik beloof dat het de laatste keer was.’

Lavinia schoot in de lach. ‘Mijn god, Hallie. Ik zie in de reflectie van de roestvrijstalen koelkast dat je je vingers gekruist hebt.’

‘O.’ Het bloed steeg naar haar kaken, en Hallie deed een stap richting de achterdeur. ‘Ik laat mezelf wel uit...’

‘Wacht! Ik zou het bijna vergeten, maar ik heb een nieuwtje,’ zei Lavinia plotseling terwijl ze naar Hallie toe liep. Ze gaf Hallie een arm en trok haar mee naar het kleine parkeerterreintje waar de donutwinkel en de andere winkels aan Grapevine Way aan de achterkant op uitkwamen. Zodra de hordeur van Fudge Judy achter hen was dichtgevallen, stak Lavinia een sigaret op en keek Hallie aan met een blik waarmee ze wilde zeggen: ik heb groot nieuws. Precies wat Hallie nodig had om uit haar overpeinzingen gerukt te worden. ‘Weet je nog dat je me een paar maanden geleden hebt meegesleept naar die proeverij bij Vos Vineyard?’

Hallies adem stakte toen ze die naam hoorde. ‘Ja.’

‘En weet je nog dat je me in benevelde toestand hebt verteld dat je al vanaf de brugklas verliefd bent op de zoon van de familie, Julian Vos?’

‘Ssst.’ Hallies gezicht had inmiddels de kleur van bietensap aangenomen. ‘Zachtjes. Iedereen kent ze hier, Lavinia!’

‘Hou toch op, er is hier geen hond.’ Ze kneep één oog dicht, nam een lange hijs van haar sigaret en blies de rook uit haar mondhoek uit. ‘Hij is terug. Ik heb het van zijn moeder gehoord.’

Het parkeerterrein leek te krimpen en de grond onder Hallies voeten kwam als een golf van asfalt omhoog. ‘Wat? Ik... Júlian?’ Als ze zich die maand niet al twee keer achter de staande mixer van deze vrouw had verstopt, had ze zich geschaamd voor het ontzag waarmee ze zijn naam uitsprak. ‘Weet je het zeker? Hij woont bij Stanford in de buurt.’

‘Ja, ja, hij is een briljant wetenschapper. Een lange, donkere, knappe professor. En hij was bijna je eerste vriendje. Ik weet al-

les nog. En ja, ik weet het zeker. Volgens zijn moeder bivakkeert de sexy verloren zoon een paar maanden in het gastenhuis op de wijngaard om een historische roman te schrijven.’

Een elektrische zinding schoot door Hallies lichaam, recht naar haar voeten.

Julian Vos zat altijd, áltijd, in haar hoofd, en ze zag hem nu in volle glorie voor zich. Zijn zwarte haar wapperde in de wind, de wijngaard van zijn familie strekte zich achter hem uit als een eindeloze doolhof en de hemel kleurde paars en oranje terwijl hij zijn mond richting die van haar bewoog, maar hij had op het laatste moment stilgehouden. Hij was zo dichtbij geweest dat ze de alcohol in zijn adem had geroken. Zo dichtbij dat ze de zwarte stipjes in zijn bourbonbruine ogen had kunnen tellen als het niet halfdonker was geweest.

Ze voelde opnieuw hoe hij haar pols had vastgepakt en mee terug naar het feestje had gesleurd, mompelend dat ze in de derde klas zat. Voordat haar oma overleed was de grootste tragedie van haar leven geweest dat Julian Vos haar niet had gezoend. De afgelopen vijftien jaar had ze over allerlei alternatieve scenario’s gefantaseerd, en soms was ze zelfs zo ver gegaan dat ze zijn geschiedeniscolleges op YouTube bekeek, waarbij ze zijn retorische vragen hardop beantwoordde alsof ze een soort psychotisch, eenzijdig gesprek voerde. Maar dat vernederende geheim zou ze meenemen in haar graf.

Net als het feit dat ze in de derde klas een album over hun gefantaseerde huwelijk had gemaakt.

‘Nou?’ vroeg Lavinia.

Hallie kwam weer bij haar positieven. ‘Wat?’

Lavinia wapperde met de hand waarmee ze haar sigaret vasthield. ‘Misschien loop je je oude crush binnenkort wel tegen het lijf. Vind je dat niet spannend?’

‘Jawel,’ zei Hallie langzaam, hopend dat haar op hol geslagen gedachten zouden kalmeren. ‘Zeker wel.’

‘Weet je of hij single is?’

‘Volgens mij wel,’ fluisterde Hallie. ‘Hij updatet zijn Facebook-

account niet zo vaak. Hij post alleen weleens artikelen over ruimtevaart of archeologische vondsten.’

‘Ik krijg acuut een droge vagina.’

‘Maar zijn status stond op “single”,’ zei Hallie lachend, ‘toen ik voor het laatst keek.’

‘En wanneer was dat, als ik vragen mag?’

‘Vorig jaar, denk ik.’

Eerder vorige maand, maar goed, wie hield er de tel bij.

‘Stel je voor dat je een tweede kans op die zoen krijgt.’ Lavinia porde haar in de ribben. ‘Hoewel het inmiddels niet bepaald meer je eerste zoen zou zijn, toch?’

‘Nee, minstens mijn...’

Haar vriendin kneep één oog dicht en stak een vinger in de lucht. ‘Elfde? Vijftiende?’

‘Vijftiende. Inderdaad.’ Hallie kuchte. ‘Min dertien.’

Lavinia staaarde haar een paar tellen aan, en floot toen laag. ‘Allemachtig. Geen wonder dat je zoveel energie overhebt.’ Ze drukte haar sigaret uit. ‘Oké, wachten is geen optie... We kunnen dit niet aan het toeval overlaten. We gaan een ontmoeting arrangeren.’ Ze dacht even na en er schoot haar iets te binnen. ‘O! Googel anders of er binnenkort een evenement bij Vos Vineyard plaatsvindt. Daar is hij vast bij.’

‘Ja, ja, dat zal ik doen.’ Hallie knikte opnieuw. ‘Of ik vraag aan mevrouw Vos of de tuin van haar gastenhuis aan een opfrisbeurt toe is. Mijn waterbegonia’s geven elke voortuin een mooi rood kleuraccent. En wie zegt er nee tegen wisselbloem? Die blijft het hele jaar groen.’

‘...Hallie.’

‘En ik geef eind juni natuurlijk altijd korting.’

‘Waarom kies je nooit eens de gemakkelijke weg?’ verzuchtte Lavinia.

‘Met mannen praten gaat me beter af als ik lekker met mijn handen bezig ben.’

Haar vriendin trok een wenkbrauw op. ‘Hoor je wat je zegt?’

‘Ja, viespeuk, dat hoor ik,’ zei ze terwijl ze haar telefoon naar

haar oor bracht. Haar buik fladderde opgewonden toen de telefoon overging. 'Rebecca zei altijd dat ik naar tekenen moet zoeken. Er is een reden dat ik die tweewekelijkse klus bij Veronica aan Hollis Lane heb afgezegd: nu heb ik tijd voor deze klus. Deze mogelijke klus. Napa stroomt door mijn aderen, maar op wijnproeverijen ben ik niet in mijn element. Dit is een beter plan, dan heb ik mijn bloemen als buffer.'

'Daar zit wat in. Je gaat gewoon even een blik op hem werpen.'

'Ja! Een piepklein blikje. Omwille van de nostalgie.'

Lavinia begon nu ook te knikken. 'Jezus, ik zie het ineens helemaal zitten, Hal. Welke vrouw krijgt er een tweede kans om met haar levenslange crush te zoenen?'

Precies. Daarom mocht ze dit niet overanalyseren. *Eerst doen, dan pas nadenken*. Haar credo pakte in minstens vijftig procent van de gevallen goed uit. Op veel dingen maakte je minder kans. Zoals... op het winnen van de loterij. Of op een dubbele dooier in je ei. Wat er ook gebeurde, ze zou Julian Vos weer zien. In levenden lijve. Heel binnenkort.

Haar plan kon uiteraard ook mislukken. Wat als hij zich haar of die avond in de wijngaard niet meer herinnerde?

Er waren tenslotte vijftien jaar verstreken en haar gevoelens voor Julian waren op de middelbare school hopeloos eenzijdig geweest. Vóór de avond van de bijna-zoen had hij geen flauw benul gehad van haar bestaan. En erna was ze door haar moeder van school gehaald voor een lange roadtrip naar Tacoma. Hij had eindexamen gedaan en ze had hem in het echte leven nooit meer gezien.

Als de hoofdrolspeler uit haar fantasieën zich haar niet kon herinneren, zou dat een verpletterende teleurstelling zijn. Maar sinds de dood van Rebecca in januari was ze nog impulsiever geworden, en het was verleidelijk om in het diepe te springen. Om de dingen aan het toeval over te laten zonder goed na te denken over wat ze deed. Een kriebeling onder haar halsboordje waarschuwde haar om rustig aan te doen, om even pas op de plaats te maken, maar ze negeerde de waarschuwing. Toen de heldere, haast geamuseerd klinkende stem van Corinne Vos in haar oor klonk, rechte ze snel haar rug. 'Hallo?'

‘Hallo, mevrouw Vos. U spreekt met Hallie Welch van Becca’s Blooms. Ik verzorg de tuin bij uw zwembad, en neem uw veranda elk seizoen onder handen.’

Een korte stilte. ‘Ja, hallo, mevrouw Welch. Wat kan ik voor u doen?’

Hallie hield de telefoon iets van zich af zodat ze ongemerkt diep adem kon halen om moed te verzamelen en drukte het scherpje toen opnieuw tegen haar oor. ‘Ik hoopte eigenlijk iets voor ú te kunnen doen. Mijn waterbegonia’s zijn echt schitterend dit jaar, ik weet zeker dat ze geweldig zouden staan in uw tuin...’